

nu vil jeg spørge, om det da er rigtigt, paa en Tid, hvor vi med Rette Alle klage over, at Statskassen er i stor Vetryk for Penge, at overlevere til den høitærede Industriforening en Værdi af 150,000 Rbd. Jeg kan ikke forstaae den Tanke, at vi, uden mindste Forberedelse, uden at have havt Veilighed til at undersøge denne Sag lige indtil 3die Behandling af Finantsloven, skulde aflevere denne værdifulde Plads. Dersom Noget skulde ønske at frembrage det Skjønne ved Ruinen og paastaae, at vi skulde conservere denne virkelig isinesaldende Ruin, saa tilstaaer jeg, at jeg er Barbar nok til slet ikke at tage disse æsthetiske eller poetiske Hensyn, der hidtil for en Deel have bevirket, at Marmorkirkens Ruin er bevaret. Jeg vilde finde det langt skjønnere, om denne Plads blev ryddeliggjort, og der blev opført gode og solide Bygninger derpaa, det vilde vidne langt mere om Fremgang hos os, end at vi conservere Ruiner. Jeg behøver maaskee neppe at tilføie, at for mig staaer det som det ene Rigtige, at Staten ikke befatter sig med private Folks Anliggender, hvor det ikke er strengt nødvendigt. Jeg har al mulig Respekt for, og vil tage alle mulige Hensyn til en virkelig saa fortrinlig Forening som Industriforeningen; men man anmode mig kun ikke om at stemme for Noget, der kunde sætte Staten i nøiere Forbindelse med denne eller nogen anden privat Forening. Jo mindre vi have med disse Sager at bestille, jo bedre for Staten, og især jo bedre for de Private. Lad dem nyde al mulig Frihed, men lad dem være frie for al mulig Indblanding fra Statens Side i deres Anliggender. Naturligviis regner jeg dertil, at den Tid engang maa komme, da de maae blive befriede for al den Beskyttelse, som vor Toldlovgivning hjemler dem, og som vi desværre hidtil kun have seet at være dem til idel Skade og ikke til Gavn, ligesaavist som det er til ubødelig Skade for Statskassen, at denne Beskyttelse bestaaer. Men hvad er det da, at denne Forening, naar den fik Pladsen, vilde foretage dermed? Den vil bygge en permanent Udstillingsbygning. Jeg drister mig til at troe, at dette er et saa forvovent Foretagende, at vi, ved at nægte den foreslaaede Bevilling, gjøre Foreningen en overordentlig stor Tjeneste. Det maa være dens egen Sag, siger et æret Med-

lem, men det bliver ogsaa vor Sag at afgjøre, hvorledes Stillingen vil blive, og om en saadan offentlig Udstilling af industrielle Gjenstande her fra Landet virkelig vil være til Nytte for Landet i det Hele; thi dette skulde dog være Hovedgrunden, hvorfor man skulde afstaae en saa værdifuld Statseiendom. Vi have meget værdifulde Industrigjenstande her i Landet, nemlig Kornvarer, Smør, noget Uld osv., Alt hvad der kommer ud af Agerbruget, men jeg troer ikke, at en saadan Udstilling, som her tilsigtes, vil egne sig til der at udlægge Prøver af Kornvarer og udstille nogle Stude, — Heste vil jeg slet ikke tale om; — men det er jo den Slags Industrigjenstande, som er Hovedsagen her i Landet. Den anden Industri kan være meget smuk, den kan fortjene al mulig Poes; men det er ikke nogen udførende Industri, og derfor kan der heller ikke være Tale om, at det paatænkte Foretagende vil blive nogen Industriudstilling, som har nogen Betydning for Landets Velfærd i det Hele; det vil blive overordentlig vanskeligt at forsyne den paa en saadan Maade, at man deraf kan gjøre en permanent Udstilling. Det maa jo være for os selv og i det Høieste for vore nordlige Nabolande, at man kan have tænkt paa en saadan Udstilling; vi kunne ikke vente, at der fra de øvrige Dele af Verden vil komme Gjenstande hertil, det vilde være forgæves at vente Sigt. En saadan Industriudstilling er forbeholdt ganske enkelte store Udstillingssteder, der staae i Forbindelse med den hele Verden, og hvor hele Verden kan have Interesse af at sende Gjenstande hen. Naar jeg har anført, at en Hovedbetingelse for, at en saadan Industriudstilling skulde have nogen Betydning, maatte være den, at vi havde Gjenstande, der bleve søgte omkring i Verden, og som kunde berettige os til at bringe det Offer fra Statskassens Side, at yde Industrien en saadan Hjælp, saa vil jeg bede de Herrer at see efter i statistisk Tabelværk, og De ville da finde, at vore egne Industrigjenstande ere kun for et høist ubetydeligt Beløb udførlige. Naar man seer hen til Aaret 1862—63, der var saa gunstigt som muligt i saa Henseende, fordi der var offentlig Udstilling i London, saa maatte man, dersom vore Industrigjenstande i Verdens Dine havde Noget at betyde som Udførselsar-